

H.M. 308.

Togadh mòr na h-Eòrpa

GUTH MO GHRÀIDH

(AGUS SEARMOINEAN EILE)

McCHEYNE

Agus gabhaibh
clogad
na slàinte.

Iadsan a théid sìos
do'n fhairge air longan;
Chi iadsan gnìomharan
Iehobhah.

Dhia beannaich ar Rìgh

Cò sgaras sinn o ghràdh Chrìosd? *an dean* trioblaid, no àmhghar, no geur-leanmhuinn, no gorta, no lomhnochduidh, no cunnart, no claidheamh?

Ni h-eadh, ach anns na nithibh sin uile tha sinn a' toirt tuilleadh agus buaidh, trìd-san a ghràdhaich sinn.

Oir tha dearbh-bheachd agam, nach bi bàs, no beatha, no aingil, no uachdaranachda, no cumhachda, no nithe a tha làthair, no nithe a tha ri teachd,

No àirde, no doimhne, no creutar sam bith eile, comasach air sinne a sgaradh o ghràdh Dhé a tha ann an Iosa Crìosd ar Tighearna.

Rom. viii. 35, 37-39

Agus chi iad 'aghaidh; agus bithidh 'ainm-san air clàr an eudain.

Taisb. xxii. 4.

Cogadh mòr na h-Eòrpa

GUTH MO GHRÀIDH

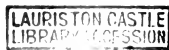
(AGUS SEARMOINEAN EILE)

McCHEYNE

Printed by OLIVER AND BOYD, Edinburgh, *for*
The Church of Scotland,
The United Free Church of Scotland, and
The Free Church of Scotland

These Sermons were translated by the late Rev. A. Sinclair, M.A., and have been edited and reprinted under authority of a Joint-Committee of the Churches, for the use of Highland Sailors and Soldiers in H.M.'s Service.

By kind permission of

THE TRACT AND COLPORTAGE SOCIETY OF
SCOTLAND, EDINBURGH.

A sheòldairean agus a shaighdeirean Gàidhealach !

ANN an ainm an Tighearna Iosa Criosd, Prionnsa na sìthe, tha sinn a' cur fàilte oirbh.

Mar chinn-suidhe thrì eaglaisean a tha searmonachadh an t-soisgeil anns a' Ghàidhlig, dh'iarradh sinn a dheanamh dearbhta dhuibh gu bheil ùrnuighean ar coimhthionalan a ghnàth a' dol suas as bhur leth. Gu 'n robh Dia 'n a sgiath dhuibh ann an là a' chunnairt, a' tabhairt duibh foighidinn agus neart an làithean feithimh agus faire, buaidh ann an là a' chatha, agus gu 'n gabhadh e thuige féin sibh an uair a' bhàis! An lorg bhur fulangais agus bhur féin-iobradh gu 'n robh sith le ceàrtas air a stéidheachadh air an talamh, an ùin gun a bhi fada!

Cha 'n 'eil ceàrna de 'n t-saoghal air nach do dhrùidh fuil uasal nan saighdeirean Gàidhealach, anns na làithean a dh'fhalbh, 's iad a' cathachadh as leth rìgh agus dùthcha. Thug sibh dearbhadh mu thràth, anns a' chogadh so, gur mic sibh a tha airidh air cliù bhur sinnsireachd. Tha sinn a' toirt buidheachas do Dhia air bhur son. Ma

thig a' ghairm oirbh gu triall as a so, cuiribh bhur n-aghaidh air a' bhàs mar dheagh shaighdeirean Iosa Crìosd ; ach ma 's e rùn an Tighearna, sibh a thighinn dachaidh fa-dheòidh gu bhur tìr agus bhur dàimhean caithibh aimsir bhur beatha mar dheagh shaighdeirean Iosa Crìosd.

Mar dhuinne is amhluidh dhuibhse, cha 'n 'eil ann ach aon tearmunn, eadhon Dia. A mhàin cuireamaid so 'n 'ur cuimhne :

'S fearr na bhi 'g earbs' á duine beo
Ar dòchas chur an Dia ;
'S fearr na bhi 'g earbs' á prionnsaibh mòr
Ar dòchas chur 's an Triath.

Is sinn,
bhur seirbhisich anns an Tighearna Iosa Crìosd.

David Paul, D.D., LL.D.

Ceann-suidhe Eaglais na h-Alba.

Abt. R. MacLennan, D.D.

Ceann-suidhe na h-Eaglais Shaoir Aonaichte.

I. MacDonald,

Ceann-suidhe na h-Eaglais Shaoir.

GUTH MO GHRÀIDH

“Guth mo ghràidh ! feuch tha e teachd a’ leumnaich air na beanntaibh, a’ toirt sithidh air na tulaichibh. Is cosmhuil mo ghràdh ri h-earb, no ri laogh féidh, feuch tha e’ n a sheasamh air cùl a’ bhalla, a’ sealltuinn a mach air na h-uinneagaibh, ’g a nochdadh féin troimh ’n chléith. Fhreagair mo ghràdh agus thubhairt e rium, éirich a bhean mo ghaoil, m’aon sgiamhach thig leam. Oir feuch tha ’n geamhradh seachad, tha ’n t-uisge thairis, dh’imich e roimhe. Chithear na blàthan air an talamh, tha am seinn nan eun air teachd, agus cluinnear guth an turtuir ’n ar tìr. Tha an crann-fìge a’ cuir a mach fhìge glasa, agus tha dearcan maotha a chroinn-fhiona a tabhairt faile cùbhraidh uatha ; éirich a bhean mo ghaoil, m’aon sgiamhach agus thig leam. Mo choluman a ta ann an sgoltaibh na creige, ann an ionad diamhair a’ bhruthaich, leig dhomh amharc ort, leig leam do ghuth a chluinntinn, oir tha do ghuth binn, agus t-eugas maiseach. Glacaibh dhuinn na sionnaich, na sionnaich bheaga a mhilleas na croinn-fhiona agus dearcan òga ar crann-fhiona. Is leamsa mo ghràdh, agus is leis-san mise, tha e ag ionaltradh am measg nan lili. Gus am bris an là, agus an teich na sgàilean, pill, bi cosmhuil ri earb a ghràidh, no ri laogh féidh air beanntaibh Bhéteir.”—DAN. ii. 8-17.

CHA ’n ’eil earrann eile de ’n Bhiobull, a

Guth Mo Ghràidh

dhearbhas na's soilleire, ciod a' ghnè dhiadhachd a th'aig neach na Dàn Sholaimh.

1. Ma tha diadhachd duine uile '*n a cheann*, a' co-sheasamh ann an teagasgaibh, air an togail cosmhuil ri balla, clach air muin cloiche, gun bhuaidh sam bith air a chleachdadh, cha 'n urrainn an Dàn so gun oilbheum a thoirt da—oir cha 'n 'eil dad ann a chòrdas ri càil a leithid de neach.

2. No ma tha diadhachd duine cosmhuil ris an t-sìol a thuit ann am fearann creagach—agus *air uachdar inntinn* a mhàin, a feadh is a tha a chridhe cruaidh neo-mhothachail—ged a dh' fhaodas e tomhas taitneis fhaotainn ann, a bhàr air na th'aig an fhear eile, gidheadh tha an so a leithid de bhlàthas an fhìor ghràidh, agus nach urrainn e taitinn ris—nach urrainn e gun oilbheum a thoirt dha.

3. Ach ma tha diadhachd duine '*n a chridhe*, cho maith is 'n a cheann—ma tha gràdh aige do Chrìosd—ma mhothaich e fheum air—ma thugadh e gu bhli dlùth-leantuinn ris mar aon am measg dheich mìle agus gu léir ionmhuinn; an sin bidh an Dàn so thar tomhas prìseil dha—oir ann, tha againn mòran de dhol a mach cridhe a' chreidich a dh'ionnsuidh Chrìosd, agus de

Guth Mo Ghràidh

dhol a mach a' chridhe-san a dh'ionnsuidh a' chreidich.

Is e beachd a' chuid as fèarr do luchd mi-neachaidh a' Bhiobuill.—

1. Gu bheil an Dàn so air a dheanamh suas de dh'iomadh dàn,—

2. Agus a rìs gu bheil iad so, air an deanamh suas de chòmhraidhean.

3. Agus cosmhuil ri cosamhlachdaibh ar Tighearna, gu bheil iad fo dhreach nithe nàdurra a' filleadh annta brìgh spioradail.

Tha an earrann a leugh mi de'n t-seòrsa so, agus anns a bheil iomradh againn air Fear-nuadh-posda a' dol a dh'fhaicinn a mhnatha—a tha 'n a suidhe aonaranach ann an lios leatha féin. Tha *Beanntan Bhéteir*—no na beanntan a tha 'g a dealachadh uaithe, mar nach b'urrainnear dol thairis orra. Tha iad a' sealltuinn cho cas, agus creagach, agus gu bheil i fo eagal nach bi e comasach air a thighinn tuilleadh g' a faicinn. Chaill an lios a mhaise dhi—tha 'n saoghal uile mar gu'm biodh e falamh dhi—an geamhradh a muigh 's a stigh. Cha 'n 'eil blàthan air an talamh—cha 'n 'eil na h-eòin mar a b'àbhuist a' seinn—cha chluinnear guth an turtuir anns an tìr.

Air dhi bhi mar so 'n a suidhe aonaranach

Guth Mo Ghràidh

chual i guth fir a gràidh, oir is ealamh a chluinneas gràdh an guth as toigh leis ; agus mar sin chual' ise a ghuth mu'n cuala aon d'a maighdeannan e, agus tha i a' tòiseachadh an Dàin le briathraibh a bha taitneach dhise ;—"Guth mo ghràidh !" (rann 8). Beagan roimh so, shaoil leatha gu'n robh na sleibhtean a bha eadar i agus esan cho àrd, agus cas, agus nach gabhadh dol thairis orra ; ach a nis air dhi a luathas fhaicinn—a chomas imeachd, tha i 'g a choimeas ri earb no ri laogh féidh "a' leumnaich air na beanntaibh a' toirt sithidh air na tulai-chibh." Seadh air dhi a bhi fathast a' labhairt, tha e air tighinn gu balla an liois agus air ball, feuch tha e "a' sealltuinn a mach air na h-uinneagaibh 'g a nochdadh féin troimh 'n chlèith." Anns an ath àit, tha i ag innseadh dhuinn mu 'n chuireadh a thug e dhi. A feadh 's a bha i 'n a h-aonar, chaill gach nì a dhreach 's a thaitneas dhi, bha dùmhlas a' gheamhraidh 'n a luidhe oirre ; ach a nis tha esan ag ràdh rithe, gu 'n d'thug e an t-earrach leis. "Eirich a bhean mo ghaoil m' aon sgiamhach thig leam, oir feuch tha 'n geamhradh seachad tha 'n t-uisge thairis, dh'imich e roimhe, chithear na blàthan air an talamh, tha àm seinn nan eun air teachd, agus cluinnear guth an turtuir 's an tìr. Tha an crànn-fige a' cur a mach fhìge glasa, agus

Guth Mo Ghràidh

tha dearcán maotha a chroinn-fhiona a' toirt fàile cùbhraidh uatha, éirich a bhean mo ghaoil m' aon sgiamhach agus thig leam." Air a gluasad le briathran a' chuiridh so thainig i mach á h-ionad diomhair d'a ionnsuidh, a' dlùth-leantuinn ris mar choluman a' greimeachadh ris a' charraig. An sin labhair esan rithe mar a leanas—an cainnt a ghaoil. "Mo choluman a ta ann an sgoltaibh na creige, ann an ionad diomhair a' bhruthaich, leig dhomh amharc ort, leig leam do ghuth chluinntinn ! oir a ta do guth binn agus t-eugas maiseach." Dh' aontaich i le mòr ghàirdeachas, ach air cuimhneachadh dhi cunnart an fhionain aig an àm-sa de 'n bhliadhna o na sionnaich, tha i fàgail na h-earail so aig a màighdeannan—"glacaibh dhuinn na sionnaich, na sionnaich bheaga a mhilleas na croinn-fhiona, agus dearcán òga ar crànn-fhiona," agus an sin tha i 'g ath-nuadhachadh a co-cheangal pòsaidh anns na briathran gràdhach so ; "is leam-sa mo ghràdh agus is leis-san mise, tha e ag ionaltradh am measg nan lili." Agus do bhrìgh gu bheil fios aice nach 'eil an so ach coinneamh ghearr, agus gu'n téid fear a gràidh gu h-aithghearr air ais thar na beannaibh, cha 'n fhuiling i dha dol gun geur-impidh a chur air, e bhi cinnteach gu 'n tig e tric 'g a faicinn, gus an tig an là anns nach bi dealachadh

Guth Mo Ghràidh

gu bràth tuilleadh ann. “Gus am bris an là agus an teich na sgàilean pill, bi cosmhuil ri earb a ghràidh, no ri laogh féidh air beanntaibh Bhéteir.”

C'ait a measg sgrìobhaidhean dhaoine, am faigh sinn Dàn e ta coimeas ris an Dàn so, anns a bheil againn ann an iomlanachd, àrd bhuaidh gach fìor bhàrdachd. Ach is e an nì sonruichte a ta 'g a mholadh dhuinn, nach 'eil earrann air bith eile de 'n Bhiobull a ta toirt soluis na 's soilleire dhuinn air cleachdadh cridhe, agus inntinn, na dream sin air an do shaothraich Spiorad an Tighearna gu slàinteil. Amhairceamaid mata air an òran-sa mar chosamhlachd anns a bheil cunntas againn air an dòigh anns a bheil an Slànuighear 'g a nochdadh féin dhoibhsan a ta creidsinn ann— air dòigh eile 's a tha e deanamh do'n t-saoghal (Eòin xiv. 22). Bheir sibh fainear na nithe so a leanas.

I. *Air tùs, gu bheil an creidmheach ro aonaranach mur 'eil e sealbhachadh làthaireachd Chrìosd 'n a anam.*

Chunnaic sibh o'n chosamhlachd gu'n robh a' bhean nuadh-phòsda ro aonaranach, a feadh 's a bha a Tighearna air falbh. Cha toireadh cridhealas òigridh co-fhurtachd dhi. Cha do chuir i fios air luchd ciùil gu a cridhe a thogail; cha robh clàrsach

Guth Mo Ghràidh

no ceòl no fion aig a feusda. Cha robh, oir bha i aonaranach do bhrìgh gu'n robh na beanntan eatorra; agus mar sin mur deanar subhach i le gnùis a Tighearna tha e cinnteach nach deanar subhach le nì air bith eile i. Is ann mar so a tha 'm fìor chreidmheach. Ciod air bith beanntaichean a tha eadar anam agus Crìosd—co dhiùbh tha e air a thàlaidh le sheann chleachdaidhibh air sheòl 's gu bhèil euceartan a ris a' cur dealachadh eadar e agus a Dhia, agus a lochdan a' folach a ghnùis uaith" (Isa. lix. 2)—no gu bheil a Shlànuighear a' tarruing uaithe a ghnùis gu bhì cur dearbhadh air a chreidimh, a dh'fhaicinn air dha "bhì an dorchadas agus gun solus aige, an earb e as ainm an Tighearna agus an leag e a thaice 'n a Dhia" (Isa. l. 10). Ciod air bith na beanntan dealachaidh a tha ann, tha e 'n a chomharradh air creidmheach anns an t-suidheachadh sin gu bheil e aonaranach, agus nach urrainn e mar a nì a' saoghal, eallach a thilgeadh dheth le sòlasaibh na h-aimsir a ta làthair, no le deoch làidir, cosmhuil ris a' mhisgear. Cha dean comunn a chàirdean, no eadhon comunn sluaigh Dhé féin an t-eallach a thoirt dheth. Tha na beanntan eadar e agus a Shlànuighear cho mòr, 'n a bheachd, agus gu bheil eagal air nach tig e a feasd tuilleadh g'a fhaicinn. Mar sin tha dùmh-

Guth Mo Ghràidh

lachd a' gheamhraidh a muigh agus a stigh—tha e aonaranach—tha e ag ùrnuigh, agus is i so i—ùrnuigh fìor chreidmheach o shean: “O Thighearn mur bi mi air mo dheanamh subhach le solus do ghnuisse féin, na bitheam subhach le nì air bith eile, oir is bàs leam gàirdeachas air bith eile, ach gàirdeachas do shlàinte.”

O chàirdean an aithne dhuibh dad de 'n bhròn so—ciod e a bhi mar so aonaranach, do bhrìgh 's nach 'eil do Thighearn maille riut? Ma's aithne, dean gàirdeachas, oir is comharradh so gur creidmheach thu—gu bheil do shìth agus do ghàirdeachas gu léir ann an Crìosd.

Ach air an làimh eile, cia lion neach an so, do nach aithne dad de'n bhròn so—a tha, faodaidh e bhi, 'n an luchd fochaid—a tha sona leis an t-saoghal gun sealladh riamh fhaotainn de ghnùis Iosa. Ma's ann mar so a tha a' chùis—ma's urrainn sibh a bhi mar so cridheil maille ri'r compaich, ged nach do bhean boinne de'n fhuil phriseil riamh ri bhur n-anamaibh, tha e soilleir gu bheil sibh a' dol gu dlùth do'n ionad “far nach 'eil sìth, arsa mo Dhia-sa, do'n aingidh.”

II. *Tha sinn mar an ceudna a' fòghluim o'n carr-ainn so gu bheil Crìosd gu minic 'g a fhoillseachadh féin do 'n chreidmheach air dòigh iongantach, agus*

Guth Mo Ghràidh

'n uair nach 'eil sùil aige ris.—Chunnaic sinn o'n chosamhlachd, gur ann an uair a bha a' bhean nuadh-phosda 'n a suidhe aonaranach, a chual' i gu h-obann guth a Tighearna—agus a ghlaodh i a mach “guth mo ghràidh!” Beagan roimh so cha mhòr nach do mheas i na beanntan tuilleadh agus àrd gu e a thighinn thairis orra, ach a nis tha i faicinn gu bheil a luathas “mar earb, no mar laogh féidh.” Seadh air dhi bhi fathast a' labhairt tha e aig a' bhalla—aig an uinneig—'g a nochdadh féin troimh 'n chléith. Mar so aig amanna tha an creidmheach aonaranach, beanntan an dealachaidh a' sealltuinn cho àrd 's nach urrainn Iosa a thighinn thairis orra ; agus mar sin eagal air nach faic e a ghnùis a feasd. Gu cinnteach tha peacanna a' chreidmhich aig amanna àrd mar na sleibhtean agus mar sin their e, “O gu'n do pheacaich mise a ris mar so, mise a bh'air mo ghlanadh am fuil Chrìosd. Is beag peacanna muinntir eile an coimeas ri mo pheacanna-sa. Cha b'aithne dhoibh-san e—cha do ghràdhaich iad e mar a ghràdhaich mis' e. O 's mi ceann-feadhna nam peacach, bhrosnaich mi e gu cùl a chuir rium, oir tha beanntan mo pheacaidh cho àrd 's nach urrainn dha a thighinn thairis orra!” Mar so tha 'n creidmheach a' cur sìos nithe searbha 'n a aghaidh féin, agus feudaidh e

Guth Mo Ghràidh

bhith, aig a' cheart àm sin, gu bheil guth a ghràidh air a chlàinntinn leis. Tha earrann de 'n Bhìobull no focal air a labhairt le aon de shluagh an Tighearna, no searmoin a chual' e, a' deanamh aithnichte Chrìosd as ùr dha mar Shlànuighear nam peacach—eadhon an ceud-fhear. No feudaidh e bhì gu'n dean se e féin aithnichte am briseadh an arain; agus a feadh a tha e labhairt nam briatharan tairis “is e so mo chorp-sa a bhriseadh air do shonsa, is e an cùpan so an Tiomnadh Nuadh ann m' fhuil-sa, a dhòirteadh airson maitheanas peacaidh mhòran, òlaibh-sa uile dheth”—nach urrainn dha gun a bhì ag ràdh, “guth mo ghràidh, feuch tha e a' teachd a' leumnaich air na beanntaibh, a' toirt sìthidh air na tulaichibh.

O chàirdean an aithne dhuibh dad de'n ghàirdeachas so? Ma 's aithne, c'arson a shuidheas sibh sìos fo eu-dòchas mar gu'm biodh a ghàirdean air a giorachadh—no a chluas air fàs tròm. Seadh 'n uair is mò 'n dorchadas abraibh, c'arson a tha thu air do leagadh sìos o m'anam, agus c'arson a tha thu fo bhuaireas an taobh a stigh dhìom; earb thusa á Dia oir fathast molaidh mise e, slàinte mo ghnùise, agus mo Dhia” (Salm xlii. 5). Thig mata le dùil, a dh'eisdeachd an fhocail. Na tig mar nach biodh earbs' agad gu faigheadh tu

Guth Mo Ghràidh

buannachd air bith a dhad as urrainn cnuimh a ràdh riut. Cha'n e focal duine a ta 'n so, ach focal an Dé bheò. Thig mata le mòr dhùil, agus mar sin gheibh thu gu bheil an gealladh fìor—gu'n lion e an dream a bha ocrach le nithe maithe, agus gu'n cuir e uaithe na daoine saoibhir falamh" (Lucas ii. 53).

III. *Anns an treas àit tha comunn Chrìosd, air dha teachd a dh'ionnsuidh a' chreidmheach, a' cur dreach nuadh air gach nì agus 'g a lionadh na 's mò 's na 's mò le gràdh.* Mar a chunnaic sibh o'n chosamhlachd, am feadh 's a bha a' bhean nuadh-phòsda aonaranach, bha na h-uile nì a' sealltuinn cho duaichnidh; cha robh maise 's a' ghàradh—a muigh agus a stigh bha dùmhlachd a gheamhraidh. Ach air do a 'Tighearn a thighinn thar na beanntaibh, thug e an t-earrach leis. Dh'atharraich e gach nì le a theachd, agus mar sin tha e ag ràdh, éirich a bhean mo ghaoil, m'aon sgiamhach thig leam, oir feuch tha 'n geamhradh seachad, tha 'n t-uisge thairis, dh' imich e roimhe. Mar sin tha an creidmheach brònach mur 'eil e sealbhachadh làthaireachd Chrìosd, ach air dha thighinn thar beanntaibh a' bhrosnachaidh tha e a' toirt blàthas an earraich leis a dh'ionnsuidh an anama; agus cha'n e mhàin gu bheil Grian na

Guth Mo Ghràidh

fireantachd, air dhi éirigh air, mar so a' toirt bláthas a dh'ionnsuidh an anama, ach tha a solus a' cur dreach ùr air gach nì eile. “Tha a' mhach-air ait agus gach nì a ta innte, tha cranna na còille a' deanamh luath-ghaire” (Salm xcvi. 12). Tha a theachd mar theachd earraich 'n uair a thuiteas braonaibh uisge air an fhonn, agus a dh'fhàsas suas na blàthan gu bras bòidheach, 'g an sgaoileadh féin a mach gu sòlasach ri gathaibh tlà na gréine—tha e a' cur dreach as ùr air gach nì.

A nis tha dreach nuadh air aghaidh nàduir féin “an àite droighne fàsaidh an giubhas, agus an àite drise fàsaidh am miortal” (Isa. lv. 13). Tha maise as ùr air gach coille is crann.

Tha a nis tuilleadh taitneis aige ann an nithe spioradail. Tha tuilleadh soluis aige air a' Bhiobull—tha e faotainn brìgh, agus saoibhreas, agus ùrachadh, agus teagasg, anns gach earrainn dheth !

Tha a nis tuilleadh taitneis aige ann an tigh na h-ùrnuigh. A feadh 's a bha Fear a ghràidh air falbh, cha robh blas aig air—bha tiormachd ann—cha robh e air a shàsachadh, ach a nis air dha a bhi 'g a fhaicinn mar chunncas roimhe e 'n a ionad naomh, is i a chainnt “cia cho so-ghràdhach do phàilliuna a Thighearna nan slòigh ! Tha m'anam

Guth Mo Ghràidh

a' miannachadh, seadh eadhon a' fannachadh le déidh air cùirtibh an 'Tighearna' (Salm lxxxiv. 1, 2).

Tha a nis tuilleadh cùrain air anam, a thaobh gàraidh an 'Tighearna—tuilleadh truais aige do'n dream neo-iompaichte—tuilleadh gràidh do shluagh Dhé—tuilleadh co-chomuinn ri' shluagh. Tha a nis àm séinn a chliù air teachd, tha guth an turtuir—gràdh dha—air a chluinntinn san anam—fìonan an 'Tighearna a' cinneachadh—agus Crìosd ag ràdh ris an anam, “éirich a bhean mo ghaoil, m'aon sgiamhach, agus thig leam” (Dan. ii. 13).

Agus a nis, cosmhuil ris a' choluman a th'air a ruagadh le eun creiche—agus dlùth do bhi air a glacadh, agus a dh' fholuichead e féin le uile chridhe an sgoltadh na creige—an ionad diomh-air a' bhruthaich; mar sin tha'n creidmheach cùl-sleamhnach a dh'iarradh le Satan, a chum gu'n criathradh e mar chruithneachd e, air dha a nise bhi air a chur fa sgaoil le teachd Chrìosd, a' dlùth-leantuinn ris-san—'g a fholach féin na's mò na rinn e riamh ann a lotaibh. Is e Peadar—a dh'àicheadh e—air dha bhi 'n déidh sin air a thoirt dlùth dha, an aon neach dhiubh a chuir a chòta air, agus a thilg e féin anns a' mhuir gu dhol d'a ionnsuidh. Agus ceart mar a mhothaich esan, air dha e féin

Guth Mo Ghràidh

fholach mar so an carraig nan Al, a ghràdh a bhi cho mòr 's a bha e riamh—mar sin gheibh gach creidmheach air dhàsan e féin fholach as ùr an lotan an Fhir-Shaoraidh, gu bheil a ghràdh a' sìor shruthadh—gu bheil E a' cur thairis le caoimhneàs gràidh, agus caomh thròcairean. Feuch ciod a tha e 'g ràdh; “mo choluman a ta ann an sgoltaibh na creige, ann an ionad dìomhair a' bhruthaich, leig dhomh amharc ort, leig leam do ghuth a chluinntinn, oir a ta do ghuth binn, agus t-eugas maiseach.”

O mo chàirdean gràdhach, an aithne dhuibh dad dhe so? An do mhothaich sibh teachd Iosa thairis air na beanntaibh mar earrach do bhur n-anama? Agus an d'fhuair thusa a chreidmheach cùl-shleamhnaich, air dhuit thu féin fholach as ùr 'n a lotaibh, mar a fhuair Peadar air dha e féin a thilgeadh anns an fhairge gu dhol 'n a choinnimh, gu bheil a ghràdh a nis do t'anam cho mòr 's a bha e riamh? Uime sin, c'arson nach deanadh tu aithreachas air ball air dhuit tuiteam. C'arson a dh'fhanadh tu uaithe aon mhionaid. Bheil thu feitheamh gus an glan thu féin air falbh an smal o t-aodach?—am feadh 's nach urrainn nì eile a ghlanadh ach a mhàin an fhuil air a bheil thu deanamh tarchuis. No bheil thu feitheamh gus

Guth Mo Ghràidh

am bi thu na 's airidh air gràs do Thighearna? O dhuine, ged a dh'fhanadh tu gu siorruidh, cha deanadh tu thu féin na b'airidh na tha thu. Ciod is urrainn dhuit a ràdh ach gu bheil thu truagh peacach—ach O thig thusa agus chì thu cia cho gràdhach—cia cho caoimhneil agus a leighiseas e do chùl-sleamhnachadh.

IV. *Anns a' cheathramh àite, thoir fainear gu bheil trì nithe a ta air an toirt gu cleachdadh an cridhe a chreidmhich, air do Chrìosd, mar sud, e féin a nochdadh dha—agus na trì nithe so a' deanamh suas cùird 'n a chridhe—còrd trì fillte nach 'eil gu furasda air a bhriseadh.*

1. Air tùs tha gràs an eagail air a thoirt gu cleachdadh. A réir cosamhlachd an Dàin, cha rachadh a' bhean nuadh-phòsda a mach an còdhail a Fir, gun àithne theann fhàgail aig a maighdeanna “na sionnaich—na sionnaich bheaga a mhilleas na croinn-fhìona, agus na dearcan òga, a ghlacadh.” Mar sin tha fios aig gach creidmheach gur àm cunnairt àm dlùth cho-chomuinn ri Crìosd. Is ann air dha féin a bhi air a bhaisteadh, agus air do 'n Spiorad Naomh mar choluman a thighinn a nuas air, agus a chualas an guth “is e so mo Mhac gràdhach anns a bheil mo mhòr-thlachd” (Mat. iii. 17); is ann an sin, a bha e air a threòrachadh do'n

Guth Mo Ghràidh

fhàsach gu bhi air a bhuaireadh leis an Diabhul. Agus ceart mar sin, is ann air do'n anam a bhi sealbhachadh mòr shochairan agus shòlasan—na sòlasan as mo, as dlùithe—a ta Sàtan agus a theachdairean a' tighinn—na sionnaich, na sionnaich bheaga a mhilleas na croinn-fhìona.

Air do 'n anam a bhi mar so 'g a fholach féin an lotaibh Chrìosd, agus mar sin a' faotainn iomadh comharraidh air mhaith uaithe, tha an cridhe a' fàs uaibhreach, agus a' smuaineachadh gu maith dhe féin ag ràdh gur neach-eigin e féin—fada air thoiseach air a' chuid as mò de mhuinntir. So agad aon de na sionnaich bheaga a dh'itheas a steach eadhon gu smior na fìor Dhiadhachd.

Tha cuid eile a' deanamh Slànuighear de'n sochairibh—ag amharc riu—'g an taice féin riu, an àit bhi 'g amharc agus 'g an taice féin ri Fear-Saoraidh. So agad aon eile de na sionnaich bheaga.

Tha cuid eile air am mealladh le beachd gu bheil iad os cionn peacachadh—os cionn buairidh—comasach air cur an aghaidh gach nàmhaid. So an t-uabhar a ta dol roimh thuisleadh—aon eile de na sionnaich a ta milleadh an fhìonain. O na di-chuimhnich guidheam ort, gu bheil eagal 'n a fhìor chomharradh air leanabh Dhé. Eadhon a

Guth Mo Ghràidh

feadh a tha thu mothachadh gur e Dia a ta 'g oibr-eachadh annad, eadhon an sin tha 'm focal ag radh “oibrich a mach do shlàinte le h-eagal agus ball-chrith” (Philip. ii. 12). Eadhon an uair a tha do ghàirdeachas a' cur thairis, cuimhnich gu bheil e sgriobhta “dean gàirdeachas le ball-chrith” agus a rìs “na bi àrd-inntinneach ach fo eagal.” Cuimhnich an rabhadh a thug a' bhean nuadh-phòsda, agus abair thusa mar an ceudna, “glacaibh dhuinn na sionnaich, na sionnaich bheaga a mhilleas na croinn-fhiona.”

2. Ach ma tha eagal aig a leithid a dh'àm 'n a chomharradh air fìor chreidmheach, cia mòr is mò a ta *gràdh* mar sin. Air do Chrìosd a thighinn thar na beanntan agus e féin a nochdadh do'n anam air dòigh eile 's a nì e do'n t-saoghal, an sin their an t-anam, “is leamsa mo ghràdh.” Cha 'n 'eil mi 'g ràdh gur urrainn an creidmheach so a ràdh aig gach àm. Tha amanna anns a bheil a chreideamh air a nochdadh na 's mò le bhròn, na le dhearbhadh. Ach tha gu cinnteach amanna anns a bheil a leithid a shealladh aig air Chrìosd agus a mhothachadh air a shaor ghràs, is nach 'eil cainnt eile na 's freagarraiche gu faireachadh sòlasach anama a chuir an céill, na “is leamsa mo ghràdh, agus is leis-san mise.”

Guth Mo Ghràidh

Tha e 'g a fhaicinn mar Shlànuighear saor—
deònach gu'n tigeadh na h-uile d'a ionnsuidh chum
beatha fhaotainn—agus a' sìneadh a mach a
làmhnan ré an là iomlan, ag ràdh “pillidh, pillidh,
c'arson a bhàsaicheas sibh.”

Tha e 'g a fhaicinn 'n a Shlànuighear freagarrach,
a' cheart chòmhach a tha dh'fheum air an anam.
Fhuair e 'n a Shlànuighear freagarrach e o thùs—
“sgàile creige mòire ann an tìr airsneulaich” (Isa.
xxxii. 1). Ach a nis tha e faicinn freagarrachd ùr
ann mar a fhuair Peadar, air da a chòta chur air,
agus e féin a thilgeadh anns an fhairge. Tha e
faicinn gu bheil e 'n a Shlànuighear freagarrach
dhàsan a chùl-sleamhnaich—gu'n glan fhuil eadhon
cìont an “neach a dh'ith aran maille ris agus a
thog a shàil 'n a aghaidh.”

Tha e 'g a fhaicinn mar an ceudna ann a
lànachd—a' toirt cha 'n e mhàin maitheanas, ach
maitheanas gun tomhas;—a' tabhairt cha 'n e
mhàin fireantachd, ach “fireantachd Dhé”—cha
'n e mhàin a' tabhairt a Spioraid, ach “a' dortadh
tuiltean air an talamh thioram.” Agus air do'n
anam a bhi faicinn so uile an Iosa, cha 'n urrainn
e gun a roghnachadh—gun a bhi deanamh gàird-
cachais ann—gun a bhi 'g a ghràdhachadh ag radh,
“is leamsa mo ghràdh.” Agus ma dh' fheòr-

Guth Mo Ghràidh

aicheas neach air bith—"cionnus is dàna leat, cnuimh pheacach mar a tha thusa, a ràdh mu leithid a Shlànuihear gur e do Shlànuihear-sa e? Is e so am freagradh, "is leis-san mise." Thagh-e mi o shiorruidheachd agus uime sin thagh mis' esan. Dhòirt e fhuil air mo shon, uime sin tha na deòir so a' sruthadh o m' shuilibh. Shir e mi, agus uime sin shir mis' esan. Ghràdhaich e mi, agus uime sin ghràdhaich mise esan. Uime sin do bhrìgh gu'n do thagh esan mise, uime sin ròghnaich mise esan gu siorruidh. "Is leamsa mo ghràdh agus is leis-san mise."

3 Anns an àite mu dheireadh, ma tha gràdh aig a leithid a dh' àm 'n a chomharradh air fìor chreidmheach, tha mar an ceudna *dòchas* 'n a chomharradh. "Is maith dhuinne bhi an so" (Mat. xvii. 4), arsa fìor chreidmheach aig àm anns an robh àrd cho-chomunn aige ri a Shlànuihear. Agus ma tha thusa a' creidsinn, dh' fhoillsich se e féin dhuitse—anns an uaigneas—an tigh na h-ùrn-uigh—no am briseadh an arain, agus air dòigh cho milis drùidhteach, agus gu'n d'thuirt thusa mar an ceudna, "is maith dhomh-sa a bhi an so." Ach ged tha so fìor, gu bheil so taitneach mar an solus do'n t-sùil, gidheadh tha an Tighearn a' faicinn iomchuidh nach biodh tu an sud a ghnàth.

Guth Mo Ghràidh

Feumaidh Peadar a thighinn a nuas o bheinn a' chruth-atharrachaidh, agus cath maith a' chreidimh a chur ann an saoghal fuar sgeigeil—a ta 'g a chur gu nàire agus masladh. Tachraidh so do gach aon de chloinn an Tighearna. Cha 'n 'eil sinn fathast air nèimh, ach air talamh, far a bheil creideamh foighidinn agus dòchas ri chleachdadh—agus uime sin feudaidh gur e aon aobhar airson nach 'eil làthaireachd Chrìosd air a sìor mhealltuinn an so, a chum gu 'm biodh gràs an dòchais a' faotainn cleachdaidh. Tha na creidmheach as mò, a' gluasad gu minic an so anns an duibhre, a tha na foillsichidhean a tha Iosa a' deanamh dhe féin, a' nochdadh na 's soilleire. Ach tha chuid mhòr de 'n oidhche air dol seachad, tha 'n là 'm fagus—tha là na sìorruidheachd a cheana a' briseadh a mach, agus na sgàilean dlùth do bhi air an sgapadh. Gus a sin, tha cridhe gach fìor chreidmheach a' guidhe gu'n tigeadh e gu tric a chum comhfhurtachd, agus solus a thoirt dha air a thurus. Seadh, gach neach a ta gràdhachadh Iosa Chrìosd, ann an treibhdhireas, aontaicheadh e ri bhi cur suas na h-ùrnuigh-so—"gus am bris an là agus an teich na sgàilean, pill, bi cosmhuil ri earb a ghràidh, no ri láogh féidh air beanntaibh Bhéteir."

IOSA AN T-SLIGHE, AN FHIRINN AGUS A' BHEATHA

“Thubhairt Iosa ris, is mise an t-slighe an fhirinn agus a' bheatha ; cha tig aon neach chum an Athar, ach tromham-sa.”—Eoin xiv. 6.

BHA e air a ràdh le diadhaire o shean, gu bheil e tric a' tachairt, gur ann an uair as mò tha sinne peacachadh, a tha Dia ag ullachadh dhuinn nan tròcairean as mò—nì a ta e deanamh gu a ghràdh a mhòr-mholadh dhuinn.

Tha solus againn air so, anns an earrann a leugh sinn. Cha robh cridhe Iosa aig àm air bith na bu mhò air a lionadh le gràdh d'a dheisciobluibh, na'n uair a thubhairt e, “na biodh bhur cridhe fo thrioblaid” (Eoin xix. 1). Bha iad fo thrioblaid trid iomadh ni. Dh' innis E dhaibh gu'n robh e gu'm fagail—gu'm brathadh aon diubh e—gu'n àicheadhadh aon eile dhiubh e ; agus gu faidheadh iad uile oilbheum ann air an oidhche sin féin—

Iosa an t-Slighe,

agus feudaidh e bhi, gu'n robh iad de'n bheachd, gu'n robh e gu'm fagail an corruich. Ach ge b'e aobhar an trioblaid-san bha cridhe Iosa làn gaoil doibh, seadh, agus a' cur thairis leis, mar anns na briathran-sa, "na biodh bhur cridhe fo thrioblaid, tha sibh a' creidsinn ann an Dia, creidibh annam-sa mar an ceudna" (Eoin xiv. 1). 'S cinnteach sinn, nach robh riamh roimhe, an leithid de dh'fhocail chaoimhneil air an labhairt anns an t-saoghal fhuar-sa. Agus O smuainich uime sin, cia cho dorch a dùr, 's a ta cheisd sin, leis an do bhris Tomas air an teagasg nèamhaidh-sa, 'n uair a thubhairt e, "a Thighearn cha'n 'eil fhios againn c'ait a' bheil thu dol, agus cionnus a dh'fhaodas eòlas na slighe bhi againn" (Eoin xiv. 5). Agus gidheadh cia cho iriosal 's ta Iosa a' giùlan leis an aineolas-sa! Cia cho ghràdhach 's tha e foillseachadh dhaibh, ceud thòiseachaidh theagasgan na slàinte—agus ag innseadh dhaibh an tuilleadh 's a dh'fheòraich Tomas deth—agus nochdadh dha 'n tuilleadh is a b'urrainn da iarraidh, no smuaineachadh. Dh'fheòraich e a thaobh na slighe agus an ionaid—fhreagair Iosa "is mise an t-slighe agus an fhìrinn agus a' bheatha; cha tig aon neach a chum an Athar ach tromham-sa." Air dhuinn uime sin, a bhi meas an roinn-sa mar fhoill-

An Fhirinn agus a' Bheatha

seachadh soilleir air slàinte 'n t-soisgeil, rachamaid thairis air gach earrann di.

I. *Is e Criosd an t-slighe.* “Is mise an t-slighe—cha tig aon neach a chum an Athar, ach tromham-sa” (Eoin xiv. 6). Tha am Biobull gu h-iomlan a' nochdadh nach 'eil a thaobh nàduir, slighe againn dh'ionnsuidh an Athar. Tha sinn a thaobh nàduir, làn peacaidh, agus Dia a thaobh a nàduir-san neo-chrìochnach an naomhachd—sin ri ràdh, tha sgàig iomlan aige roimh 'n pheacadh. Mar an luibh sin a chrupas air a h-ais a thaobh a dearbh nàduir, 'n uair a bheanair rithe leis an làimh, mar sin a thaobh a dhearbh nàduir-san, a ta fuath, agus sgàig aige roimh 'n pheacadh. Tha e gu sìorruidh dealaichte uaithe agus “na's gloine 'n a rosgaibh na gur urrainn E amharc air peacadh.”

1. Bha so air a theagasg gu soilleir do Abrahàm, agus na h-athraichibh. A feadh a ghluais Adhamh gu naomh, ghabh Dia comhnuidh maille ris, ghluais e ann, agus bha comunn aige ris; ach air do Adhamh tuiteam “dh'fhògair e mach an duine, agus shuidhich e 's an taobh an ear de ghàradh Edein Cheruban, agus claidheamh lasarach, a bha tionndadh air gach làimh a ghleidheadh slighe craoibh na beatha” (Gen. iii. 24). Bha'n

Iosa an t-Slighe,

claidheamh lasarach-sa, 'n a shamhla soilleir air Dia mar an Dia ceart, a ta fuathachadh peacaidh. Dh'fhoillsicheadh e do Mhaois anns a' phreas mar theine dian loisgeach; dh'fhoillsicheadh e anns a' ghlòir a dhealraich eadar na Cheruban anns an teampull; ach an so, tha e air fhoillseachadh eadar na Cheruban mar chlaidheamh—a' ciallachadh gur Dia ceart e a ta fuathachadh peacaidh. Agus tha mi guidhe oirbh, sibh a thoirt fainear, gu'n robh an claidheamh lasarach-sa “a' gleidheadh slighe craoibh na beatha, air gach làimh.” Mur gleidheadh e i air gach làimh—na fàgadh e fosgailte, urrad is ceum coisiche, dh'fhaodadh Adhamh air a' cheum sin, goid a steach, agus slighe fhaotainn dh'ionnsuidh craoibh na beatha. Ach cha d'fhàg. Ge b'e air bith slighe a dh'fheuch e—ciod air bith cho folaichte—cho cumhang—cho cas, no cho duilich 's a bha i—ciod air bith cho tosdach 's a dh'fhaodadh e dhol air aghaidh; gidheadh choinnicheadh an claidheamh lasarach-sa e, mar gu'm biodh e ag radh “cionnus is urrainn duine bhi ceart am fianuis Dhé?” “Cha bhi feòil air bith air a fireanachadh 'n a fhianuis-san tre oibre an lagha” (Romh. iii. 20). Dh'fhaodadh Adhamh uime sin, suidhe sios sgìth le saothair dhìomhain ag iarraidh dh'ionnsuidh beatha; oir

An Fhirinn agus a' Bheatha

a thaobh nàduir cha'n 'eil aig an duine slighe dh'ionnsuidh an Athar.

Ach a ta Criosd ag radh, “is mise an t-slighe” mar a ta e air a ràdh 's an t-salm “feuchaidh tu dhomh slighe na beatha” (Sail. xvi. 11). Cha b'urrainn duine dhe féin slighe na beatha-sa fhaotainn a mach; ach tha Iosa ag radh, “feuchaidh tu dhomh slighe na beatha, tha lànachd aoibhneis a' d'làthair-sa, tha mòr shubhachas aig do dheas làimh gu siorruidh” (Salm xvi. 11). Ghabh Iosa truas de shliochd caillte Adhaimh, agus iad gu dìomhain a' strì, gu slighe fhaotainn a mach chum pharas Dé; agus uime sin, dh'fhàg e uchd an Athar a chum gu fosgladh e slighe dhuinne dh'ionnsuidh uchd an Athar. Agus cionnus a rinn e so? An ann le dhol as o'n chladheamh lasarach? Cha'n ann, oir “thionndaidh e air gach làimh.” An ann le bhì a' cleachdadh ùghdarrais mar Dhia agus ag àithne dha tionndaidh air falbh? Cha'n ann, oir le so chuireadh e eas-urram air lagh Athar, an àit' a bhì 'g a ardachadh. Uime sin rinneadh e 'n a dhuine—seadh rinneadh e 'n a iobairt pheacaidh. Mheas Dia peacanna a shluaigh dhà. Chaidh e air ar son an coinneamh a' chladheamh; chaidh a throimh-lot leis a réir briathran an fhàidh--mar a

Iosa an t-Slighe,

ta e sgriobhte, “dùisg o chlaidheamh an aghaidh mo bhuachaill, agus an aghaidh an duine a ta 'n a dhlùth chompanach dhomhsa, tha Tighearna nan sluagh ag radh (Sech. xiii. 7). Agus a nis air do'n lann lasrach a bhi air a tumadh am fuil an Fhirs-aoraidh, faodaidh am peacach as ciontaiche—ge bith ciod a ta thu, na cò thu—dol a steach troimh fhuil, gu phàras Dé, agus itheadh de chraobh na beatha, agus a bhi beò gu bràth. Thig air ball, na bi mì-chreidmheach, oir a ta e ag ràdh, “is mise an t-slighe.”

2. A ris bha an fhìrinn-sa, “nach 'eil slighe aig an duine gu nàdurra dh'ionnsuidh an Athar,” air a' teagasg gu ro shoilleir do Mhaois agus do Israel.

An uair a dh'irioslaich Dia e féin gu còmh-nuidh a ghabhail am measg chloinn Israeil, chòmh-naich e gu sonruichte anns an ionad bu ro naomh—an seòmar a b'fhaide stigh anns an Teampull. An sin, bha comharradh faicsinneach a làthaireachd, a' comhnachadh eadar na Cheruban—“an solus deàlrach làn do ghlòir,” mu bheil iomradh againn an aon earrann—an neul a lion an Teampull mu bheil iomradh againn an earrann eile. Bha an seòmar-sa, no an t-ionad bu ro naomh—an t-ionad dìomhair mar ghoirear deth

An Fhirinn agus a' Bheatha

anns na Saim—air a dhealachadh o 'n ionad naomh leis an roinn-bhrat, agus troimh 'n roinn-bhrat-sa, cha robh e ceadaichte do dhuine air bith ach do'n Ard-shagart a dhol—neach a chaidh a steach aon uair anns a' bhliadhna, “cha'n ann as eugmhais fola.” Uime sin cha b'urrainn do shàmhlach air bith, a nochdadh air dòigh bu shoilleire, nach robh an t-slighe do'n ionad naomh fathast air a foillseachadh—sin ri ràdh nach 'eil dhe féin slighe air bith aig duine peacach, trid an tig e am fianuis Dé.

Ach a ta Iosa ag ràdh “is mise an t-slighe.” Bha doilgheas air Iosa gu'n robh sinn air ar dùineadh a mach o 'n ionad bu ro naomh; oir bha fhios aige o fhaireachduinn féin, gur ann an sin a ta lànachd de shòlas. Ach cionnus a dh'fhosgail e 'n t-slighe? An do chuir e 'n roinn-bhrat a thaobh, a chum gu'n goideamaid a steach gu sàmhach furasda, dh'ionnsuidh an Athar? Cha do chuir, ach thug se e féin mar iobairt chum ceartas Dé a dhioladh, agus sinne dheanamh réidh ri Dia. “Agus 'n uair a dh'éigh Iosa a ris le glaodh mòr, thug e suas an spiorad, agus feuch reubadh brat-roinn an teampuill 'n a dhà chuid o mhullach gu iochdar” (Matt. xxvii. 50, 51). “Tha e crìochnaichte;” tha 'm peanas a bhagair an lagh air a

Iosa an t-Slighe,

ghiùlan; tha 'n t-slighe air a fosgladh; tha am brat-roinn air a reubadh o mhullach gu ìochdar! Cha'n eil mìr deth air fhàgail, gu bacadh a chuir oirn. Feudaiddh am peacach as ciontaiche, as gràineile, teachd. 'Tha baranntas aig' a nis a dhol a steach trìd an roinn-bhrat, chum còmh-nuidh a ghabhail ann an ionad dìomhair a' phailliuin—chum a mhaise fhaicinn, agus fiosrachadh 'n a theampull.

Agus a nis a chàirdean, an i so bhur dòigh-sa chum teachd a dh'ionnsuidh an Athar? 'Tha Crìosd ag radh "is mise an t-slighe, cha tig aon neach a chum an Athar ach tromham-sa" (Eoin xiv. 6). Uime sin, ma dh'fhanas tu an déidh so, air do shlighe féin, ciod air bith i, ma's iad deòir i, no aithreachas, no rùintean ath-leasachaidh—no dùil nach bi Dia cruaidh ort—tha sinne a' toirt rabhaidh dhuit, gu'n coinnich an claidheamh lasarach thu, a' tionndaidh air gach làimh agus gu fàgar thu 'n a do chòbhartaich do'n teine nach h-urrainn a bhi air a mhùchadh.

O ma tha aon anam an so nach urrainn sìth fhaotainn an slighe na féin-fhìreantachd—ma tha aon dhibh a ta mothachadh gu bheil e cailte ann féin, feuch a ta Crìosd ag ràdh riut, "is mise an t-slighe," ceart mar a ta e ag radh an ionad eile

An Fhirinn agus a' Bheatha

“is mise an dorus” (Eoin x. 9). Tha i 'n a slighe shaor, fhosgailte, choimhlionta, agus 'n a slighe a ta airson pheacach. C'arson uime sin, a dh'-fhanas tu na's faide? Bha uaireigin balla meadhonach an eadar dhealachaidh eadar thu agus Dia; ach thilg Criosd sìos e. Bha Dia feargach, ach a nis a ta fhearg air a pilleadh air falbh uathasan a ta air an t-slighe-sa. Ann an Criosd tha e a ghnàth ro thoilichte.

II. *Is e Criosd an Fhìrinn.* Tha 'm Biobull gu léir, maille ri ar faireachduinn féin, a' nochdadh, gu bheil sinn a thaobh nàduir aineolach air an fhirinn. Gun teagamh, tha iomadh ni a tha fìor, air a bheil aithne aig an duine neo-iompaichte. Is aithne dha àireamh chuspairean a chunntadh. Is aithne dha iomadh fìrinn choitchionn, ach gidheadh an déidh so uile, cha'n urrainn e bhi air a ràdh gur aithne dha “AN FHIRINN,” oir is e Criosd an FHIRINN. Feudaidd e a bhi air a ràdh gur e Criosd clach-ceangail bogha-drochaid na fìrinn. Thoir a' chlach-ceangail as a' bhogha, agus tuitidh an t-iomlan sìos; agus ged a tha na clachan an sin a bha roimhe anns a' bhogha tha iad a nis troimh a chéile—gun rian gun chumadh. Mar sin, thoir Criosd air falbh, agus tuitidh bogha na fìrinn sìos. Feudaidd gu bheil na h-aon

Iosa an t-Slighe,

fhirinnean 'an sin, ach as eugmhais-san tha iad gun rian agus gun bhrìgh. Feudaidd e mar an ceudna bhi air a ràdh, gur e Crìosd grian na fìrinn. Thoir a' ghrian as an iarmailt agus théid na saoghail a ta tiomchioll oirre troimhe-chéile. Mar sin thoir Crìosd as agus bithidh am Biobull cho dorch 's a bhiodh an saoghal-sa na'n toireadh tu a' ghrian as na speuran os ar cionn. Uime sin “tha slighe nan aingidh mar dhorchadas; cha'n aithne dhoibh ciod air a bheil iad a' tuisleachadh” (Gnath. iv. 19). Ach air do Crìosd a bhi air fhoillseachadh do'n anam neo-iompaichte—air do Spiorad Dé a bhi 'g a fhoillseachadh dha, an sin —'s an anam-sin, tha a nis air foillseachadh, cha'n e a mhàin fìrinn, ach AN FHIRINN. Mar so tha a' chlach cheangail air a cur am bogha na fìrinn, agus a' ghrian air a toirt air a h-ais gu a h-àit anns an iarmailt. Mar sin ann an inntinn an duine ud, tha fìrinn an Tighearna, a' cinntinn araon rianail agus buannachdail.

A nis a ta aithne aig air an fhirinn mu thimchioll féin. An d'fhàg—ars' esan—Mac Dhé uchd an Athar chum a chorruidh a ghiùlan ann ar n-àit-ne? Uime sin tha mise fo chorruidh. An do ghabh an Tighearn Iosa cruth seirbhisich air, chum gu'n toireadh e umhlachd do thoil Dé an àite nam

An Fhirinn agus a' Bheatha

peacach? Uime sin, tha mise as eugmhais fìrean-teachd air bith—agus buinidh mi do chloinn na h-eas-umhlachd.

A ris, air da aithne bhi aig air Chrìosd, tha aithne aig mar an ceudna air Dia féin. An d'thug Dia thairis gu saor a Mhac eadhon a chum bàis air ar son? Uime sin ma chreideas mise ann an Iosa, cha'n 'eil dìteadh air bith dhomh; is e Dia m'Athair agus is gràdh Dia. A chàirdean am faca sibh Crìosd—an Fhirinn? An robh e air fhoill-seachadh dhuibh, cha'n ann le fuil agus feòil, ach le Spiorad ar Dé? Ma bhà, tha fhios agad cho fìor 's a ta e, gur annsan a ta uile ionmhasan a' ghliocais agus an eòlais folaichte (Col. ii. 3)—gur esan “alpha agus omega” (Taisb. i. 8), toiseach agus deireadh gach gnè eòlais shlàinteil. Ach mur fhaca tu Crìosd, cha'n aithne dhuit nì air bith fathast mar bu chòir dhuit. Tha t-eòlas gu léir mar bhogha drochaid gun chlach-ceangail—mar an iarmailt gun ghrian innte. Ciod am maith a nì e dhuit ann an ifrinn, gur aithne dhuit gach eòlas saoghalta — gach seòrsa eachdraidh — agus gach innleachd riaghlaidh a chaidh dhéilbh ann ar là? Nach 'eil fhios agad gu'm bi eadhon d'eòlas 'n a mheadhon cràidh dhuit an ifrinn? O cia mar bu mhiann leat an sud, gun do leugh thu na bu lugha

Iosa an t-Slighe,

de'n phaiper-naidheachd, agus tuilleadh de'n Bhio-bull — agus maille ris gach nì eile a thugadh dhuit gun d'fhuair thu tuigse spioradail—aithne air an t-Slànuighear bheannaichte—nì as e eòlas na beatha maireannaich.

III. *Is e Criosd a' bheatha.* Tha am Biobull gu h-ìomlan a toirt fianuis gu bheil sinn a thaobh nàduir “marbh an eucairtibh, agus am peacaibh” (Eph. ii. 1). Gu bheil sinn cho bheag comais air gluasad gu naomh, agus a tha duine marbh gu éiridh agus gluasad.

Ach ged a ta am Biobull agus ar mothachadh, a' nochdadh gu bheil sinn a thaobh nàduir, marbh an eucairtibh agus am peacaibh, gidheadh cha bhàs e anns a bheil sinn gu h-ìomlan neo-ghnìomhach; oir a ta e sgrìobhte, gu bheil na mairbh-sa “a' gluasad a réir gnàth an t-saoghail-sa, a réir uachdarain cumhachd an adhair” (Eph. ii. 2).

Tha'n fhirinn-sa air a foillseachadh gu soilleir anns an taisbean a fhuair am fàidh Eseciel, 'n uair a thugadh a mach e ann an Spiorad an Tighearna, “agus a chuir e sìos e ann am meadhon a' ghlinne a bha làn de chnàmhan.” “Agus thug e orm gabhail seachad orra mu'n cuairt air gach taobh, agus feuch bha iad ro lionmhor anns a' mhachair

An Fhirinn agus a' Bheatha

sgaoilte ; agus feuch bha iad ro thioram” (Esec. xxxvii. 1, 2). Is e so a' cheart sealladh a tha gach leanabh le Dia a' faotainn de'n t-saoghal. Tha na cnàmhan tioram, ro-lionmhor, agus ro-thioram ; agus mar sin feòraichidh e a' cheart cheisd a chuireadh le Dia air Eseciel, “am faod na cnàmhan so teachd beò?” (Esec. xxxvii. 1, 2). Seadh mo chàirdean, agus nach fhaod sibh féin an nì ceudna fhaicinn agus fhòghlum. Tha e fìor nach 'eil fhios aig na mairbh, gu bheil iad marbh, ach gidheadh ma bheanas an Tighearn ri bhur cridheachaibh, gheibh sibh a mach e. Tha sinne a' deanamh fàistneachd do chnàmhan tioram ; oir tha'n Tighearn 'g a àithne ; agus a feadh a ta sinne a' deanamh mar so, tha anail a' tighinn do'n ionnsuidh.

(a) Amhaire air d'ais, air an t-slighe air an d'imich thu. Feuch cionnus a ghluais thu a réir gnàth' an t-saoghail-sa. Tha thu cosmhuil ri neach a' sìor dhol leis an t-sruth—gun choslas air bith ris an duine a ta sìor shnàmh 'n a aghaidh.

(b) A rìs amhaire a steach a dh'ionnsuidh do cridhe, agus faic cionnus a ta e air tionndaidh an aghaidh uile àitheantaibh an Tighearna. Tha 'n t-sàbaid 'n a h-eallach dhuit, 'n àite i bhi 'n a tlachd

Iosa an t-Slighe,

dhuit. Ma dh'fheuch thu riamh ri àitheantaibh Dé a ghleidheadh—ma dh'fheuch thu riamh ri do shùil a ghleidheadh o thograidhean neo-cheadaichte, do theangadh o bhriathraibh frionasach, o ghobaireachd—o shearbhadas—no do chridhé o mhì-ruin,—o fharmad,—o shannt,—ma dh'fheuch thu ri so,—agus tha mi creidsinn gu'n d'fheuch a' chuid as mò eadhon de mhuinntir neo-iompaichte ris—nach do mhothaich thu cho eu-comasach 's a ta thu! Bha t-oidhirpean mar oidhirpean neach a ta feuchainn ris na mairbh a dhùsgadh. O cia cho soilleir 's a ta e gu bheil thu marbh—neo-iompaichte. Na gabh iongantas mata, gu bheil sinn ag ràdh, is éigin dhuibh a bhi air bhur breith a rìs. Feumaidh tu bhi air d'aonadh ri Criosd, oir is e Criosd a' bheatha. Abair gu'm bu chomasach do bhall marbh—cas no làmh—a bhi a rìs air a h-aonadh ris a' bheò-choluinn agus gu'n siubhladh an fhuil as ùr tre cuislibh—agus a thuilleadh air so abair gu'n rachadh cnàimh ri cnàimh—féith ri féith, craicionn ri craicionn; nach bi a nis a' chas no'n làmh, cia air bith cho màrbh 's a bha i roimhe sud, 'na làimh bheò, no na cois bheò. Roimhe sud bha i fuar rag, marbh, làn truailidheachd, ach a nis tha i blàth subailte, làn beatha agus gluasaid. Tha i 'n a cois bheò

An Fhirinn agus a' Bheatha

do bhrìgh i bhi air a h-aonadh ri coluinn bheò. Abair, gu'm bu chomasach do ghéig sheargta, a bhi air a suidheachadh a ris anns a' bheò fhìonan agus gu'n d'fhuaire i a ris comhpairt de bhrìgh is de bheatha 'n fhìonain; nach biodh a' gheug sin, cia air bith cho marbh is a bha i roimhe sud, a nis 'n a géig bheò! Bha i roimhe tioram seargta, gun i bhi giùlan toraidh; ach a nis, làn brìgh, beatha, agus neart. Is geug bheò i oir a ta i anns an fhìonan bheò. Ceart mar so, is e Crìosd beatha gach anam a ta dlùth-leantuinn ris. “An tì a tha ceangailte ris an Tighearn is aon Spiorad ris e” (Cor. vi. 17). “Bheil d'anam mar bhall marbh,—fuar, rag, gun ghluasad, agus làn truailidheachd? Dlùth-lean thusa ri Crìosd—dlùth-lean ris tre chreidimh, agus gheibh thu a Spiorad, agus mar sin bithidh tu blàth, neartmhor, eudmhor ann an seirbhis an Tighearna.

Bheil d'anam mar gheug sheachdta thioram, gun toradh gun duilleach? Dlùth-lean thusa ri Crìosd; dean gréim air, agus gheibh thu a Spiorad. Gheibh thu mar so, gur e Crìosd a' bheatha; 's bidh do bheatha mar so “foluichte maille ri Crìosd an Dia.” Their thu tha mi beò, “ach cha mhise ach Crìosd a ta beò annam, agus a' bheatha a ta mi nis a' caitheamh 's an fheòil, tha mi 'g a

Iosa an t-Slighe

caitheamh tre chreidimh Mhic Dhé, a ghràdhaich mi, agus a thug e féin air mo shon” (Gal. ii. 20).

Cuimhnichibh uime sin, sibhse a ta neo-iomp-aichte gur i an aon dòigh gu bhi air bhur deanamh naomh, sibh a thighinn a dh’ionnsuidh Chrìosd. Agus cuimhnichibh-sa mo chàirdean a ta creidsinn ann, ma ’s e ’s gu bheil sibh a’ dol air ais ann an naomhachd gur e ’s aobhar d’a so, nach ’eil gréim cho daingeann agaibh de Chrìosd. “Fanaibh annam-sa agus mis annaibh-sa, mar sin bidh mòr thoradh air a ghiùlan leibh,” oir as m’eugmhais-sa cha’n urrainn sibh aon nì a dheanamh (Eoin xvi. 5).

CHA'N AILL LEIBH TEACHD A M'IONNSUIDH-SA

“Gidheadh cha'n àill leibh teachd a m'ionnsuidh-sa, chum gu faigheadh sibh beatha.”—EOIN v. 40.

NACH iongantach agus nach brònach an nì e, air do Shlànuighear a bhi air a thairgse, comasach air an t-saoghal uile theàrnadh, gu bheil cho beag a teachd d'a ionnsuidh. Na'm biodh bàta mòr gu leòir, gus an t-iomlan dhiubh a thearnadh a bh'air long a bha dol fodha, air a chur a dh'ionnsuidh na luinge, agus gu'm pilleadh e air ais le leth na h-àireamh, nach feòraicheadh tu le mòr chùram, c'arson nach robh a' chuid eile dhiubh air an teàrnadh? Mar sin air do Chrìosd a theachd a theàrnadh an dream a tha caillte agus gidheadh gu bheil a' chuid as mo caillte, buinidh e dhuinn a' cheist a chuir c'arson nach eil tuilleadh air an saoradh. Is e ar freagradh “cha'n àill leibh teachd a m'ionnsuidh-sa chum gu faigheadh sibh beatha.”

Cha'n Aill Leibh

Teagasg. Tha peacaich air an call, cha'n ann a bhrìgh nì sam bith a ta ann an Crìosd, ach a bhrìgh nì-eigin a tha annta féin. Cha tig iad a dh'ionnsuidh Chrìosd a chum gu faigheadh iad beatha.

I. Air tùs, nochdaidh sinn nach ann, a bhrìgh nì air bith a ta ann an Crìosd, a ta peacaich air an call gu sìorruidh.

1. Cha 'n ann a chionn nach 'eil Crìosd làn chomasach air an saoradh eadhon gach aon diubh, a tha peacaich air an call. Tha 'm Biobull gu léir a' nochdadh, gu bheil Crìosd làn chomasach air an t-saoghal uile a theàrnadh—sin ri ràdh gu'm biodh an saoghal gu léir air a theàrnadh, na 'n tigeadh an saoghal a dh'ionnsuidh Chrìosd. “Feuch Uan Dé a ta toirt air falbh peacaidh an t-saoghail” (Eoin i. 29). Cha'n 'eil so a' ciallachaidh gu bheil peacaidh an t-saoghail uile a nis air an toirt air falbh. Tha e soilleir nach 'eil am peacaidh air am maitheadh do 'n t-saoghal uile aig a' cheart àm so. Oir cha 'n 'eil an saoghal uile air a theàrnadh. Tha Dia a' gairm pheacach anns gach ceàrna gu aithreachas; agus is i a' cheud obair a tha 'n Spiorad a' deanamh, a bhi toirt dearbhaidh air peacadh—an t-eallach tròm fo bheil gach

Teachd a M'ionnsuidh-sa

anam gun Chrìosd 'n a luidhe. Tha maitheanas a ghnàth co-cheangailte ri bhi a' creidsinn. Air dhoibh an duine a bha tinn leis a' phairilis a thoirt a dh'ionnsuidh Iosa agus air dha an creideamh fhaicinn, thubhairt e ri fear na pairilis, biodh deagh mhisneach agad a mhic, a ta do pheacanna air am maitheadh dhuit (Mat. ix. 2) “Creid anns an Tighearn Iosa agus tearnar thu.” Mar sin tha 'm Biobull a' teagasg gu 'n d'fhuiling Crìosd am bàs airson pheacach, agus gu bheil còir aig gach aon a ta 'n a pheacach a theachd d'a ionnsuidh.

Tha e soilleir gu bheil Crìosd comasach air na h-uile a theàrnadh, do bhrìgh gu bheil e comasach air neach air bith a theàrnadh. Oir ma tha e comasach air aon pheacach a theàrnadh, tha e comasach air an teàrnadh uile. Cha b'e bha 'n a cheist air Dia—tha mi labhairt mar dhuine—cìonnus a ghabhadh e ri mòran pheacach ach cìonnus a ghabhadh e ri aon. Agus ma tha a' cheist so air a fuasgladh ann an Crìosd a thaobh aoin pheacach, tha i air a fuasgladh a thaobh nan uile a tha 'n am peacaich. Ma dh'fhaodas aon pheacach a theachd a dh' ionnsuidh Dhé ann an Crìosd agus sìth fhaotainn freagarrach ri glòir ceartais, tha e soilleir gu faod an t-ionmlan diubh

Cha'n Aill Leibh

teachd ; oir ma's leòir Crìosd airson Abeil, is leòir e airson gach neach a thig 'n a dhéidh. Ma dh'fhaodas aon ghaduiche amharc ris aig uair a bhàis, faodaidh iad uile. Ma dh'fhaodas fear-coimhead a' phrìosain agus e air chrith, creidsinn ann, faodaidh gach peacach eile air a bheil eagal, an nì so a dheanamh mar an ceudna. Bithidh muinntir a' connsachadh mu a leithid so do phunc, ach ma bhàsaicheas sibh gun Chrìosd, an sin chì sibh tuilleadh agus anamoch, gu'n robh pailteas rùim fo sgiathaibh Chrìosd air bhur son, ach nach b'àill leibh.

2. A rìs, cha 'n ann a chionn nach 'eil Crìosd deònach air na h-uile a theàrnadh, a tha peacaich air an call. Tha am Biobull gu h-ìomlan a' nochdadh gu bheil Crìosd deònach, agus dian-iarrtasach air peacaich a theàrnadh. Bha 'm baile dion o shean 'n a shàmhlaidh air Crìosd, agus bha mar is cuimhneach leibh, a gheatachan fosgailte a là agus a dh'oidhche. Bha gairdeana Chrìosd air an sìneadh a mach air a chrànn-cheusaidh, nì a tha samhlachadh cho deònach 's a tha e gus na h-uile a theàrnadh mar a thubhairt e féin, “agus mise ma thogair suas o'n talamh mi, tàirnidh mi na h-uile dhaoine a m' ionnsuidh” (Eoin xii. 32). Bu daingean a bha a ghàirdeana air an tàirngeach-

Teachd a M'ionnsuidh-sa

adh ris a' chrànn, ach is daighne na sin, a tha iad a nis air an tàirngeachadh le gaol agus truas, gu bhi sinnte mach chum gabhail ri peacaich chàillte.

Cha 'n 'eil cion-toile air Iosa Criosd. Air do mhuinntir a bhi iarrtasach air nì air bith a dheanamh, nì iad gach nì a tha 'n an comas, a chum a choimhlionadh. Is ann mar so a rinn Criosd, “ciod tuilleadh ars' esan a ghabhadh deanamh ri m'fhion-lios nach d'rinn mi ann” (Isa. v. 4). Agus ma tha iad ro-iarrtasach bheir iad an oidhirp a ris agus a ris. Is ann mar so a rinn Criosd. “A Ierusalem, a Ierusalem a mharbhas na fàidhean, agus a chlachas an dream a chuirear a d'ionnsuidh, cia minig a b'àill leam do chlann a chruinneachadh r'a chéile, mar a chruinnicheas cearc a h-eòin fo a sgiathaibh agus cha b'àill leibh! Agus ma tha iad anabarrach iarrtasach, bithidh mòr dhoilgheas orra mur teid leò. Mar so bha Criosd. “Agus an uair a thainig e am fagus chunnaic e am baile agus ghuil e air a shon” (Luc. xix. 41). Seadh fuilingidh dream a tha ro dhéigheil cràdh, a roghainn air an nì a thoirt thairis. Mar so rinn Iosa, thug am buachaille maith anam airson nan caorach. Uime sin ma bhios sibh càillte cha 'n ann a chionn nach

Cha'n Aill Leibh

'eil Iosa toileach gu 'm biodh sibh air bhur teàrnadh.

Focal ri anamannan a tha fo chùram. Nach iongantach gur iad so as mò a chuireas an teagamh gu bheil Criosd deònach air an tearnadh, agus gur iad bu lugha, bu chòir a chur an teagamh. Ma tha e deònach anam air bith a shaoradh tha e deònach an t-anam “a tha fo throm eallach!” Thoir fainear an dàll o Iericho a bha 'g iarraidh na déirce. Bha e cosmhuil riutsa, dàll agus dìblidh, agus ghlaodh e, “Iosa mhic Dhaibhidh dean tràcair orm.” Agus air do'n chuideachd iarraidh air a bhi 'n a thosd, is ann as mò a ghlaodh e ris. Nach robh Iosa deònach air an duine so a shaoradh? Bhà gu cinnteach, oir sheas e agus dh'àithn se e a bhi air a thoirt fagus, agus thubhairt e ris shlànuich do chreideamh thu. Tha e cho deònach a nis 's a bha e riamh. Eigh ris, agus ged theireadh an saoghal bi a'd' thosd éigh thusa na's dùrachdaiche ris.

Focal riusan tha mì-chùramach. Their thu faodaidh gu bheil Criosd 'n a Shlànuighear toileach do mhuinntir eile, ach ciod an cinnteach a th'agam gu bheil e mar so do m' thaobh-sa? Amhairc ris mata 'n a shuidhe an sud aig tobair Shamaria, a' dearbhadh peacaidh air a' mhnaoi ud,

Teachd a M'ionnsuidh-sa

agus 'g a toirt air a h-ais d'a ionnsuidh féin. Tha e mar so dhuit-sa an diugh ; agus ma bhàsaicheas tu cha'n ann a chionn nach 'eil Crìosd deònach do theàrnadh. Tha e deònach air na h-uile theàrnadh, agus an toirt gu eòlas na firinn. Tha e tagradh riut ag radh, “Pill, Pill c'arson a bhàsaicheas tu.”

II. *Ann an dara àite nochdaidh sinn aobharan airson nach 'eil peacaich a' teachd a dh'ionnsuidh Chrìosd.* Cha 'n àill leò. Is ann aca-san 's cha'n ann aig Crìosd a tha a' choire.

1. Is e aineolas air Crìosd aon aobhar a tha bacadh pheacach o theachd d'a ionnsuidh. Chum so na h-Iudhaich uaithe. “Air dhoibh bhi aineolach air fireantachd Dhé, agus ag iarraidh am fireanteachd féin a chuir air chois, cha do strìochd iad do fhìreanteachd Dhé” (Romh. x. 3). Tha so fìor mar an ceudna a thaobh iomadh peacach an so 'n diugh. Cha tig iad gu Iosa do bhrìgh nach aithne dhoibh e. Tha aineolas cuid a' cur mòr iongantas orm—dream a tha bliadhnachan fo éisdeachd an fhocail, agus aig nach 'eil fios fathast cò e Crìosd. Tha iad 'n an tur choigrich dha. Tha cuid ann, agus cha 'n aithne dhoibh, cia as a thàinig e, no c'ait a bheil e dol, cò chuir a dh'ionnsuidh

Cha'n Aill Leibh

an t-saoghail e, c'arson, a thàinig e, no a dh'fhuiling e. Tha cuid eile ann aig a bheil eòlas na litreach, ach aig nach 'eil a bheag a dh' eòlas slàinteil air Criosd. Cha'n aithne dhoibh a mhaise, no cho freagarrach 's a tha e mar Shlànuighear dhoibh, agus uime sin cha 'n àill leò teachd d'a ionnsuidh. Air do fhras uisge tuiteam cha rachadh tu fo fhasgadh, mur biodh fhios agad gu'n robh fasgadh ann. Agus na 'm biodh tu beò aig àm na tuile, na 'm biodh tu aineolach air an àirc, no air a feum, cha rachadh tu d'a h-ionnsuidh; 's ann mar so a tha e thaobh cuid aig an àm-so. Tha cuid ann agus cha 'n 'eil eadhon eòlas litireil féin aca air Criosd, agus uime sin, cha 'n àill leò-san teachd. Cuid eile, agus ged tha eòlas litireil aca, gidheadh cha d'thàinig iad gu bhi a' tuigsinn am feum air, agus uime sin cha 'n àill leò san teachd chum beatha fhaotainn.

O mhuinntir ghràdhaichte na bithibh aineolach air, tha mi guidhe oirbh. Siribh e mar airgiod, agus mar a shireas neach airson ionmhas foluichte. Na abair, tha mi tuilleadh is sean chum fòghluim. Is urrainn do n' Spiorad do theagasg. Gabhaidh e de nithe Chriosd, agus nochdaidh e dhuit iad. Agus na abair gu bheil thu tuilleadh is òg. Is iad as sona as òige dh'fhòghlumas! Is sona na

Teachd a M'ionnsuidh-sa

h-uain a th'air an tional a dh'ionnsuidh uchd an t-Slànuighir !

2. *Is e aobhar eile tha cumail pheacach o Chrìosd, nach 'eil iad a' mothachadh am feum air.*—Na marbhadh tu duine, ach gun fhios a bhi agad gu'n robh fear diolaidh na fola air do thòir, cha theicheadh tu dh'ionnsuidh a' bhaile dhion. Na'm biodh do long a' dol fodha, ach gun fhios a bhi agad air, cha theicheadh tu ; no tinn, agus gun fhios a bhi agad air, cha chuireadh tu airson an lighiche. Mar sin, ma tha aon aineolach air a bhi fo chorruih Dhé, agus buailteach do thruaighe ifrinn, cha'n àill leis teachd a dh'ionnsuidh Iosa, gu beatha fhaotainn. Amhairc timchioll ort, agus chì thu nach 'eil dad a chùram air a' chuid as mò mu chor an anama. Tha cùram orra mu'n teaghlaichean, m'a maoin, m'an cliù, ach cha 'n eil dad orra de chùram anama. Ma dh'fheòraicheas tu c'arson a tha cho beag a' teachd a dh'ionnsuidh Iosa? their sinn, do bhrìgh gu bheil àireamh cho beag fo chùram airson an anama. Tha e soilleir, mur dùisgear duine, gu teicheadh o'n fheirg a ta ri teachd, nach téid e feasd dh'ionnsuidh Iosa. Bha na trì mìle air tús air am bioradh 'n an cridhe, agus an sin, dh'iarr iad dh'ionnsuidh Iosa. Bha fear-coimhead a'

Cha'n Aill Leibh

phrìosain air tùs fo mhòr chùram mu chor anama, agus an déidh sin, air a thoirt gu gàirdeachas a dheanamh ann an Iosa. Cha robh neach riamh air a thoirt gu Iosa, gun a pheacaidh a bhi air tùs air an dearbhadh air.

Sibhse tha mì-chùramach, O iarraibh dearbhadh peacaidh—iarraibh gu'n deònaicheadh Dia dhuibh mothachadh air bhur staid chaillte thruagh; oir mur dùisgear sibh cha tig sibh a feasd gu Iosa, agus cha bhi sibh air bhur tearnadh. Agus sibhse a tha fo chùram anama, O gleidhibh bhur mothachadh air peacadh. Is nì e tha air a chall gu ro fhurasda, agus ma chaillear e tha e ro mhì-choslach gu faighear rìs e. Agus mar sin bidh sibh cosmhuil ri bean Lot, a sheall air a h-ais agus a dh'fhàs 'n a carragh salainn.

3. *Is e an treas nì a tha cumail pheacach o theachd a dh'ionnsuidh Iosa, gu bheil an cridhe ag éiridh suas 'n a aghaidh.* Tha iomadh neach air a thoirt gu mothachadh air peacadh leis nach àill gidheadh teachd a dh' ionnsuidh Iosa. Cha 'n e nì air bith a th'ann an Criosd a tha deanamh so, ach sin a tha 'g éiridh suas 'n an cridhe féin. Tha Criosd saor—'n a dhorus nach urrainn neach air bith a dhùnadh; agus ged bu mhiann

Teachd a M'ionnsuidh-sa

leò ag amanna a bhi aig fois ann, tha an cridheachan uaibhreach ag éiridh suas 'n a aghaidh.

Tha dà aobhar airson so. Faodaidh gu bheil do chùram 'g a do ghluasad gu a bhi a' cur air chois d'fhìreantachd féin, agus uime sin gu bheil thu tuilleadh agus àrd-inntinneach gu theachd a dh'ionnsuidh Iosa. Is ann mar so a bha na h-Iùdhaich. Air chùl gu'n robh iad aineolach air fireantachd Dhé chaidh iad mu'n cuairt a chur air chois am fireantachd féin, agus uime sin, cha do strìochd iad do fhìreantachd Dhé. Shaoil leat air dhuit a bhi air tùs air do dhùsgadh, gu faigheadh tu sìth air ball. Shaoil leat trid dheuraibh, ùrnuighibh, agus ath-leasachaidh gu'n dubhadh tu a mach do pheacadh. Tha thu deanamh Crìosda bréige dhuit féin, agus uime sin cha 'n 'eil tlachd agad ann an Crìosda Dhé. Air an aobhar sin tha e 'g ràdh riut, "cha 'n àill leat teachd a m'ionnsuidh-sa a chum gu faigheadh tu beatha." Ma thig thu d'a ionnsuidh-san feumaidh tu cùl a chur ri d'fhìreantachd féin, ri d' ghliocas féin—agus cromadh sìos falamh, truailidh, agus deònach air a' ghlòir uile a thoirt dhàsan. Ach tha do chridhe àrdanach féin-fhìreanta ag éiridh an aghaidh so, agus mar sin

Cha'n Aill Leibh

bithidh tu caillte. “Cha' n àill leat teachd agus beatha fhaotainn.” Tha anama a tha fo chùram, mar an ceudna, air an cumail o Chrìosd air a mhodh so. Sguir iad d'a bhi ag earbsa annta féin chum iad féin fhìreanachadh fa chomhair Dhé. Tha thu a' cromadh sìos anns an duslach agus ag aideachadh ma bhitheas tu am feasd air d'fhìreanachadh, gur ann trid ùmhlachd agus fulangasaibh Mhic Dhé, agus tha thu cho fada anns an staid inntinn-so, agus gu bheil thu nis a' smuaineachadh gu'm bu chòir do Chrìosd e féin fhoillseachadh dhuit. Sin ri ràdh, tha thu air a bhi 'g a d'irioslachadh féin a chum is gu'm biodh tu airidh air-san. Tha thu uime sin ag iarraidh, cha'n e mhàin maitheanas a cheannach mar so le d'irioslachadh, ach eadhon Crìosd féin a cheannach. Tha thu smuaineachadh gu bheil do dheòir, agus d' irioslachadh toilltinneach air Crìosd, agus mar so tha thu ag oidhirpeachadh Esan a cheannach, a chum agus mar sin gu'n ceannaich thu maitheanas peacaidh. Is ribe cunnartach so a th'air a leagadh leis an diabhl, a chum anman a tha fo chùram, a chumail o theachd a dh'ionnsuidh Chrìosd, gun airgiod agus gun luach.

Tha eagal orm gu bheil iomadh anam mar so

Teachd a M'ionnsuidh-sa

air a chall. “Cha ’n àill leò teachd a dh’ ionnsuidh Chrìosd a chum gu faigheadh iad beatha.” Fàgaidh mi an dà sheòladh so aig anmanaibh a tha fo chùram. (1.) Feumaidh tu bhi deònach teachd dh’ionnsuidh Iosa Chrìosd, ma bhios tu am feasd air to theàrnadh. Cha ’n urrainn dhuit a bhi air do theàrnadh *an aghaidh do thoile*. Tha cuid an dùil gu ’m bi iad air an toirt d’a ionnsuidh an aghaidh an toile. Tha so eu-comasach. Cha robh Noah air a thogail suas do’n àirc an aghaidh a thoile, ach thubhairt Dia ris, “thig a steach.” Mar sin tha pobull Chrìosd ’n am pobull toileach. Thig iad gu toileach—le’n uile chridhe agus le’n uil’ anam. Cha ’n e mhàin gu bheil iad toileach teicheadh o chorruch, ach tha iad toileach mar an ceudna teachd a dh’ ionnsuidh Chrìosd—agus deònach a bhi air an teàrnadh leis-san, a roghainn air dòigh air bith eile. Ged bhiodh deich mìle Slànuighear ann, roghnaicheadh iad esan; oir is aon e á measg dheich mìle, agus tha e gu léir ionmhuinn; agus mar sin is àill leò a bhi falamh agus gun nì a bhi aca, a chum gu ’m bi a’ ghlòir uile aige-sa. (2.) Is e Dia a mhàin, as urrainn do thoil a lùbadh gu teachd dh’ ionnsuidh Chrìosd. Cha ’n urrainn aon air bith Tighearn a

Cha'n Aill Leibh

ghairm deth, ach tre 'n Spiorad Naomh. “Cha tig neach air bith ars' esan a m'ionnsuidh-sa, mur tarruing an t-Athair a chuir uaith mis' e.” Is e Dia a mhàin as ùrrainn do smuaintean àrda thilgeadh sìos. Is e esan a mhàin as urrainn do chiont agus do lomnochd fhoillseachadh dhuit —agus as urrainn falamhachd, agus mi-fhiùghalachd d'fhéin-fhìreantachd a nochdadh dhuit. Is esan mar an ceudna a dh' fhoillsicheas dhuit maise, agus òirdheirceas Chrìosd;—agus gur e as ro fheàrr gun ghlòir air bith a bhi agad-sa, ach a' ghlòir uile a bhi aige-sa. O iarr thu bhi air do theagasg le Dia. Cha'n 'eil ann an teagasg dhaoine ach faileas, a dh' easbhuidh teagasg an Spioraid. Bi 'g ùrnuigh a là agus a dh'oidhche airson a theagaisg; oir gach neach a tha air a theagasg leis an Athair thig e d'a ionnsuidh-san, agus esan a thig, cha chuir e air chor sam bith air falbh e.

III. *Ann an treas àite thoir fainear ciont na dream, leis nach àill teachd a dh'ionnsuidh Chrìosd.*

1. Tha mòrachd Chrìosd a' nochdadh meud an cionta. Is e Mac sìorruidh Dhé, air a bheil iad a' deanamh tàir. Rinn Eoin fianuis mu thim-

Teachd a M'ionnsuidh-sa

chioll ; rinn a mhiorbhuillean fianuis ; rinn Athair fianuis ; agus tha na Sgriobtuirean anns gach earrainn diubh, a' deanamh fianuis air a thaobh ; agus gidheadh cha'n àill leibh teachd a chum 's gu faigheadh sibh beatha. Is e mac Dhé a ghabh air féin bàsachadh ann an àite nam peacach ; agus gidheadh cha chuir peacach bochd truailidh mar a ta thusa, urrad a dh'urram air, agus gu'n earb thu thu féin ri obair chrìochnaichte. O cionnus a théid sinn as ma ni sinn dìmeas air slàinte cho mòr.

2. Tha maise Chriosd a' nochdadh meud an cionta. Is drùidhteach da-rìreadh na briathran iad—"cha'n àill leibh teachd a m' ionnsuidh." Cha'n 'eil fhios agam co dhiùbh is mò diomb Slànuighear air a bheil dìmeas air a dheanamh, no truas an Tì a ghuil air Sliabh nan crann-oladh airson Ierusalem. Tha e mar gu'm biodh e 'g ràdh, "dh'fhàg mi uchd an Athar a chum 's gu'm bàsaichinn an àite pheacach, eadhon an ceud fhear ; agus gidheadh, O pheacaich, cha'n àill leat-sa teachd a m' ionnsuidh. Dh'iarr mi a' chaora chailte air na monaidhibh agus air na beanntaibh ; tha mo làmhan sinnte mach ré an là gu h-ìomlan ri pobull eas-umhal, thagair mi ri peacaich, ghuil mi os an cionn, agus gidheadh cha'n àill leibh

Cha'n Aill Leibh

teachd agus beatha fhaotainn. A chàirdean, ma's e peacadh an aghaidh gràidh, am peacadh as duibhe fo na nèamhaibh is e sin do pheacadh-sa, do bhrìgh gu bheil thu saltairt air fuil Mhic Dhé, agus a' deanamh tarchuis air Spiorad nan gràs.

3. Tha mòr chùram muinntir eile, a' meudachadh an cionta. Tha cuid a tha fo mhòr chùram mu staid an anama, agus gidheadh cha tig iad gu Criosd. Tha iad ag iarraidh Slànuighear, ach cha ghabh iad Criosd mar an Slànuighear. Nach 'eil cuid an so, a dheanamh nì air bith 'eile airson slàinte. Ach “am bi an Tighearn toilichte le mìltibh do reitheachaibh, le deich mìltibh do shruthaibh oladh? An toir mi mo cheud ghin airson mo chionta, toradh mo chuirp airson cionta m' anama?” (Mic. vi. 7). Na 'n tairgeamaid slàinte dhuibh, air chumha deòir a shilleadh, no ùrnuigh a chur suas, dheanadh sibh e; na 'n tairgeamaid slàinte air chumha sac-eudach a chuir oirbh, agus trasgadh a dheanamh, dheanadh sibh e; ach air dhuinn a bhi 'g ràdh, thigibh dh' ionnsuidh Chriosd, cha dean sibh so air aon chor. A chridhe àrdanaich a tha 'g ad sgrios féin, gabhaidh tu ioc-shlainte air bith, ach ioc-shlainte Ghilead — Slànuighear air bith, ach Mac Dhé.

Teachd a M'ionnsuidh-sa

O gu'n lotadh na briathran so thu a dh' ionnsuidh a' chridhe—briathran an t-Slànuighir ghràdhaich, air a bheil thu deanamh dimeas, agus a tha 'g ràdh, “cha 'n-áill leibh teachd a m' ionnsuidh-sa a chum gu faigheadh sibh beatha.”

IEHOBHAH TSIDCENU

Iehobhah ar Fireantachd.—IER. xxiii. 6.

BHA mi uair 'n a mo choigreach do ghràs is do
Dhia,

Gu'n fhios air mo chunnart, mo chiont no mo
dhiol.

Ged mholadh le m' chàirdean dhomh Slànuighear
ceusd,

Iehòbhah Tsidcenu, bu shuarach leam féin,

'S ged leugh mi na sgriobhaidhean simplidh aig
Eòin,

Is briathran Isaiah am Fàidh le deòin ;

Drùidhteach mar dh' fheuch iad dhomh Ios' air
a' chrann,

Iehòbhah Tsidcenu, gun mhais' bha 'san àm.

Ged ghuil mi gu deurach, mar dhream thug dha
gaol,

A' smuaineach' mar chràidheadh Emànuel caomh ;

Iehobhah Tsidcenu

Cha do mheas mi mo pheacadh, mar aobhar a phéin.

Iehòbhah Tsidcénu, bu shuarach leam féin.

'N uair dhùisgeadh o'n àird mi, tre fhàbhar ar Dé ;

Lion eagal a' bhàis mi, is chràidh e mi geur.

Fasgadh cha d' fhuair mi, no buaidh ann an nì.—

B'e *Iehòbhah Tsidcénu*, m' fhear-còbhrach 's mo shìth.

'N sin theich uam gach eagal, tre chreidimh 'n a chliù ;

Is thog mi mo mhisneach, is thainig mi dlùth—

A dh' òl as an tobair, a' bheatha gu saor,

Iehòbhah Tsidcénu, dha thug mi mo ghaol.

Iehòbhah Tsidcénu, 's e m' ionmhas is m' uaill,—

Gu'n chailleadh a h-aon a thug gaol dha, co chual'?

Trid, bheirear buaidh leam, air cuan is air tìr ;

M' uchd-éideadh, is m' acair, 's mo sgiath dheth do nì.

Iehobhah Tsidcenu

'N uair théid mi troimh 'n ghleann 'sam bi
teanntachd a' bhàis,

Bidh an t-ainm so 'n a mhisneachd, do m' chridhe
tre ghràs.

'N uair dh' fhuasglas mo Dhia mi, gu sior o gach
truaigh',

Iehòbhah Tsidcénu, leam seinnear le buaidh.

PRINTED BY
OLIVER AND BOYD
EDINBURGH, SCOTLAND.

'S e Dia as tearmunn duinn gu beachd,
Ar spionnadh e 's ar treis:
An aimsir carraid agus teinn,
Ar cobhair e ro dheas.
Mar sin ged ghluaist' an talamh tròm,
Cha 'n aobhar eagail duinn:
Ged thilgeadh fòs na sléibhte mòr'
Am builsgein fairg' is tuinn.—*S. xlv. 1-2.*

Fa chùis an uamhais anns an oidhch'
Cha bhi ort geilt no sgàth;
No fòs fa chùis na saighde bhios
A' ruith air feadh an là:
Cha bhi maoin eagail ort roimh 'n phlàigh
Tha triall an dorchadas:
No fòs fa chùis an uilc a bhios
Mu mheadhon là ri sgrios.—*S. xcl. 5-6.*

Is treise Dia ta chòmhnuidh shuas
Na fuaim nan uisge garbh';
Is treise Dia na sumainnean,
Is tonna cuain gu dearbh.—*S. xcii. 4.*

“**N** UAIR a rinn a' Roinn-Eorp' bagairt a' dheanamh air na h-eileanan so, bhitheadh e 'na mhasladh air treubhantas mic fhoghainteach Bhreatuinn mur a d' éirich iad mar aon duine a' dhìon an dùthaich mhàthaireil. . . .

Oir tha araon ar Rìgh agus ar tìr ro-airidh air cathachadh as an leth, agus cha b' e ach an dubh-ghealtair nach doirteadh fhuil gu toileach air an sgáth. . . .

'N uair tha eud an t-saighdeir 'na theine le gràdh tìr' is teach', cha'n'eil crìochan aig dànachd a spioraid, agus cha'n'eil beart arma ris nach sìn e làmh. . . .

Is fìor rogha òigridh ar duthcha saor-shaighdeirean ar Rìgh, agus cha'n'eil an coimeas an arm tìr air bith. Bu choir “Tìr nam beann 's nan gleann,” bhi na “Tìr nan gaisgeach.” . . .

'S ann le bhi gu cinnteach air taobh Chrìosd bhithear neo-sgàthach anns a' chath. Bitheadh a Cheannard 'na chridhe agus cha bhi crìth ann an gàirdean an t-saighdeir. Na bitheadh crùbadh bho'n chòmhrag, oir tha beatha a' Chrìosduidh tèaruint agus tha 'bhuaidh cinnteach. Roimh dha dhol 's a' chath tha bheatha ann an gleidheadh Dhé. Iadsan bheir buaidh troimh an Uan bithidh orra crùn na glòire, agus bithidh slainte naomhachd fhoirfe aca. Dhealaich iad ri 'n dòghruinn anns a' bhuaidh, agus bithidh sonas bith-bhuan 'nan cridheachan agus aoibhneas sìorruidh air an cinn 'n uair a shiubhlas iad a stigh gu fois agus àrd-shonas agus glòir tigh an Athar.”

Dr Ceanaideach

bha'n Inbhlr pheofharan.

